

enhver Maade har søgt at forhindre Forbedringer og Udviklingen af de jydsk-Telefonselskaber, været saa uheldig, at vi kun med Glæde kunne hilse den Tid, da der fremkommer en Forandring. Jeg vil endnu henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at dette Spørgsmaal, om Meddelelse af Koncession til de jydsk-Telefonselskaber, som nu saa længe har staaet hen, vil møde en Vanskelighed. Efter Telefonloven kan der jo meddeles Koncession til private Selskaber paa 20 Aar, men saaledes, at efter den 1ste April 1900 kan en saadan Koncession af Ministeriet kun gives paa 15 Aar. Disse Selskaber derovre have jo i god Tid indgivet deres Andragender; det jydsk-Telefonselskab har indgivet Andragende om Koncession i 1897, og det sydjydske Telefonselskab har indgivet Andragende derom den 16de Marts 1898, men altsaa uden hidtil at faa noget Svar. Det synes dog nu ret ubilligt, om de mange Overvejelser, som have fundet Sted inden for selve Administrationen, og de mange forskellige Meninger og den store Uenighed, der aabenbart har været til Stede der om dette Forhold, nu skulde have til Følge, at de bestaaende jydsk-Telefonselskaber kun ville kunne faa Koncession paa 15 Aar og altsaa ikke ville kunne faa Koncession lige saa længe, som der er meddelt de sjællandske og fynske Selskaber. Jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Minister, om han har tænkt sig nogen Mulighed for en Ordning af denne Sag, saaledes at disse Selskaber ikke skulle komme til at lide under den Forhaling af Spørgsmaalet, hvori de have været ganske uskyldige, paa den Maade, at de kun faa Koncession i tre Fjerdedele saa lang Tid, som der er meddelt de andre private Telefonselskaber her i Landet.

Jeg vil dernæst tillade mig at knytte nogle Bemærkninger til den Udtalelse, vi i Gaar hørte fra den højtærede Minister angaaende Besættelsen af Skibsinspektørpladsen. Jeg skal begynde med den højtærede Ministers Slutningsbemærkning. Den højtærede Minister sluttede med, at han troede, at den Opsigt, som denne Udnævnelse havde vakt omkring i Landet, og den Kritik, som paa saa mange Steder og fra saa mange Sider havde fundet Sted, særlig havde sin Grund deri, at Generaldirektøren ikke var populær. Den højtærede Minister udtalte, at naar han først var død og borte eller gaaet af — det vil sige Generaldirektøren, ikke den højtærede Minister — vilde Populariteten komme, og saa vilde man forstaa, hvad for en Mand man

her havde mistet. Jeg skal først sige, at jeg kender ikke noget til, om Generaldirektør Tegner er populær eller ikke, og jeg ved heller ikke, i hvilke Kredse den højtærede Minister mente, at denne Popularitet skulde være nægtet ham, om det skulde være inden for den Etat, som Generaldirektør Tegner styrer, eller det skulde være ude blandt Publikum. Hvad det sidste angaar, mener jeg, at en saa højt stillet Embedsmand som Generaldirektøren har jo ikke megen Lejlighed til at komme i en saadan Berøring med det store Publikum, at det kan siges, at han i og for sig kan blive populær eller ikke populær. Jeg ønsker ganske personlig yderligere hertil at knytte den Bemærkning, at jeg har et Par Gange haft Lejlighed til at forhandle med Generaldirektøren og har ingenlunde ved disse Forhandlinger faaet nogen Følelse af, at det var en Mand, som havde Evner til at være upopulær, tværtimod, jeg har det allerbedste Indtryk af ham. Naar jeg altsaa omtaler denne Udnævnelse, er min Omtale aldeles borte fra det Hensyn, som den højtærede Minister mente i saa høj Grad gjorde sig gældende i denne Sag, nemlig Hensynet til, at Generaldirektør Tegner ikke var populær. Jeg skal ogsaa ganske bortse fra, at den udnævnte er en Søn af Generaldirektøren, og skal tage Spørgsmaalet uden nogen som helst Forbindelse dermed.

Det er jo en given Sag, at da Søfartsforvaltningen i det hele er en nyere Institution, kan der ikke have udviklet sig nogen lang eller mangleaarig Praksis paa dette Omraade, men en Tradition er der, og denne Tradition, som har dannet sig i den Tid, Søfartsforvaltningen har bestaaet, har efter min Formening været god, naturlig og praktisk. Denne Tradition har da været den, at det har været de færende Skibsførere, de i Etaten ansatte Skibsførere, som ere avancerede til de overordnede Poster. Det var ved en Bekendtgørelse af 1883, at Farterne Korsør—Kiel og Korsør—Nyborg, som hidtil havde sorteret under Postvæsenet, bleve inddragne under de sjællandske Baners Bestyrelse. Man oprettede den Gang ikke nogen særlig Bestyrelse for denne Søfart. Derimod oprettedes der efter den Omordning, der gennemførtes ved kgl. Anordning af 17de April 1885 — efter at de sjællandske Baner vare købte af Staten — en særlig Søfartsafdeling med en Chef og to Skibsinspektører i Spidsen. Den hele Styrelse af Jærnbanevæsenet var jo den Gang delt i to Sektioner, Landet var tværdelt, og der ansat-